

Drubina Orsolya

A CSONGRÁD-CSANÁDI POLIP

Egy történet nyolc csápban

és

három szívben

ELŐJÁTÉK

(A színen lakodalmi alapzajok. Anna egyedül táncol, vonaglik, ittas. Ide, oda libben, mindenkinek mondja, megszólítja a közönséget is.)

Anna: Akkor most táncoljunk, mondd, én meg kénytelen megyek utánad, és nem látok mást magamon kívül. Úristen, apád a kiskacsát táncolja, mi is mosolygunk a népre, hadd lássa mindenki, hogy pont azért késtünk el a lakodalom elejéről, amiért gondolják, hogy elkéstünk! Utálok késni. Hát te? Hallasz? Hadd gondolják azt, hogy mi leléptünk kicsit egymáson hancúrozni, én már nem is vagyok ebben benne, néha úgy vagyok ezzel, tudod? Nem érdekel! Még az előbb ordítoztál velem, inkább azt csináltuk mi ott együtt az alagsori szobádban, a rohadt veszekedést csináltuk, de lassan bennem is felkelt ám a nap, hogy a nemtörődömséged, meg, hogy miért nem lehetett mellém állni a menetben, mellém ülni a házasságkötő teremben, engem, csak engem választani, mondtam is neked, emlékszem, hogy te vagy az, akinek engem kell választani, minden és mindenki előtt! (szünet) Hé, te! Szerintem ne igyál többet.

(megfogja Bencét a közönség soraiból, megrázza, kihozza, együtt táncolnak)

Különben mindegy nekem. Neked? Elmentünk a Hatlépcsős mellett, ahol akkora a velőspirítós, hogy meggebedsz tőle, a Bagaméri cukrászdánál az eladó még utánunk szól, nem értettem, és már itt is vagyunk, már csinálni is kell a kacsás

mozdulatokat. Nézd csak! Apád de élvezi, minket is rángat, legyél nagyon óvatos, ez a rángatás hátha nem múlik el. Legyél nagyon óvatos, a régi sérelmeket most nem kell mutogatni, csak a kacsát, hogy hogyan hápog. Mutogassad te is nyugodtan. Úgy dülöngélek, ahogy kell. (megfog valakit a nézők közül, beleül az ölébe, kicsit hápog rá) Téged nem is ismerlek, olyan meleg van, nem tudom a hápogást tovább csinálni, bocs, elveszek a kezeid között, a kacsák nem is együtt, hanem csak néha összekapaszkodva járnak táncot...

(otthagytja, máshoz megy, Bence követi, ő józanabb, kimértebb)

Én most is csak azt látom, hogy ... figyelsz rám? Menjünk ki a levegőre, nem kérek, fázom, na mégis adj egy slukkot, legyen akkor szép ez az este, menjünk be mégis, jöjjön be velünk a lelkiállapotom, nem hagy úgyse békén, nem akarok tovább nevetni, ez jó, ezt mondd még, ez vicces...

Ti örökösen forgattok engem, nem akarok tovább, nem akarom tovább mégsem, a hercehurca, hacacaré, dím-dom, danadaj, lárifári, ez már csak a jó, hujujuj, hajajaj, ínnye, az anyáját, ez de beszúrt-
Úristen...

(belezuhan Hermina kezébe a közönségből, aki óvó, szeretetteljes mozdulatokkal táncol vele be középre)

áúúúúúáááááájffííí, úristen, áááájffíííííílgúúúú

(Csilla vadul elkezd énekelni, a többiek vele, kis koreográfia, Csilla végig fogja az oldalát, rázza a fejét)

Wo! I feel good, I knew that I wouldn't of

I feel good, I knew that I wouldn't of

So good, so good, I got you

Wo! I feel nice, like sugar and spice

I feel nice, like sugar and spice

So nice, so nice, I got you

(Ahogy a szám végéhez érnek, Csilla bemondja: A csongrád-csanádi polip, egy történet nyolc csápban és három szívben. Bence: Első csáp. Csilla és Bence bent állnak a kör közepén, egymást nézik, már nem táncolnak, Bence mintha ittasabban, egymás szemébe mondják....)

ELSŐ CSÁP

Anna: Figyelj, hol a wc? Mennem kell, mindjárt, persze, fönt találkozunk, igen, vagy várj, fogd meg ezt a kendőt, igen, majd mindjárt jövök, semmi az egész.

Bálint: Biztos? Ne kísérjelek el?

Anna: Szerintem a töltött káposzta lesz.

Bálint: Azt te nem is ettél.

(háta fordítanak egymásnak)

Anna: Elfutok tőled. A sportcsarnok edzés utáni szaga, Veszprém- Pick Szeged, ez még úgy eszembe is jut, hogy csak a Szeged, meg csak a Pick, de azok a fiúk is pont ilyen büdöset izzadnak ott lent nálunk délen, mint itt, alig tudok futni, mindegy, csak érjek oda, a kézilabdára akarok gondolni.

Bálint: Zsibbadok. Tanácstalanul nézem, ahogy összegörnyedve elindulsz a csarnok felé. Nem kellett volna üvöltöznöm veled. Szeretném az életet jobban csinálni, mint ahogy most csinálom. Szép vagy ebben a kék ruhában. Szerintem nem tudod, hogy miért akarsz, és azt sem tudod, hogy miért nem akarsz engem...

Anna: Ahogy kinyitom a wc ajtaját és befordulok a mosdó utolsó fülkéjébe, valamiért azt kezdem el mondogatni magamban, hogy a rivális triviális, a rivális triviáááááalis, na végre, a fehér műanyag ajtót nézem, tiszta sportcsarnoki wc, de nem ülök rá, próbálom, hogy soha ne üljek rá most már semmilyen idegen deszkára. Ez a fiú olyan higiénikus, nehogy rájöjjön, hogy néha beleengedem én is a Balatonba... Istenem, remeg a combom, ó, de szúr, gyöngyözik a homlokom, én nem tudok esküvőn szakítani, meg azt nem is lehet, nem illik, de talán mégis kéne, olyan komolyan veszi magát... Ciripel a lámpa felettem, szúr az oldalam, és egyszer csak: sötét.

Bálint: Akartad volna ugyan sok férfival azt a gyereket, elképzelted őt, nevet választottál neki, természetesen a megfelelő vezetéknevhez a megfelelő

hangzású keresztnevet. Ilyen lány lehetsz te. És tudom, hogy soha nem zárhatott téged senki a háztartás vagy a házasság monotóniájába, de én se zárnálak a folytonos ugyanolyanságok közé, ha visszajössz, ezt feltétlenül meg fogom neked mondani. És azt is tudom, hogy egyszerűen, szabadon szereted azt, amit szeretsz, bármi vagy bárki is legyen az. De beleférek én ebbe? Kívánlak én téged kívül, belül. Ez az egy tuti. Koccintanunk kéne még az ifjú párral. Meg talán szakítani. Te jó ég, mennyit leszel még a budin?

Anna: Semmit sem látok, teljesen lekapcsolódott minden.

Bálint: Megérdemled, hogy kicsit megszorongassalak. De hogy még a Baka Pista versét is az arcodba nyomtam, az már tényleg túlzás volt. Ha nem csinállok jelenetet, akkor csak kisétálunk mi is a templomból, a hülye sógorom meg nem mutogatja ránk, hogy... Én meg azonnal előadom neked a nagy vallomást a töltöttkáposztázás előtt? Hát normális vagyok én? A lányoknak nem kell annyi szépet mondani.

Anna: Úristen, ha sikerül kinyomnom bármit is, utána megmozdulhatok, hátha olyan érzékelős a rendszer, hogy meglát engem, mégha így össze is vagyok gunnyadva.

Bálint: A töltöttkáposzta után... na igen, na az már valami lehetett volna. Szármával a gyomorban már lehet viselkedni.

„amikor azért öleltünk,

hogy te végre megfoganjál,
te, ki eddig nem jöhettél,
kenyér, cigaretta, lakbér,
kabát, cipő, gyógyszer voltál.”

És én ezt ordítva, és én ezt pont neked ordítva... a sógorom
meg csak röhög, a köcsög.

Anna: Kint van végre, mozdul a karom, felkapcsol a neon, látok. Vér.

Bálint: Csak mert nekem fel kell vágnom. Patetizálnom kell! De miért nem jut
eszembe ilyenkor inkább a Petri?

Anna: Törlöm, nézem, törlöm, nézem, nem hiszem el, törlöm, és többet nem
nézem meg. Vérzik a fenekem, és most meg fogok halni.

Bálint: A Petritől elájult volna. Hirtelen meg se tudott volna szólalni, csak
csókolni, csak csókolni. Petri igaz ember volt, nőzéshez is kiváló.

Anna: Figyelj, én meg fogok halni.

Bálint: Meg akartam ezt beszélni én is.

Anna: Tessék?

Bálint: (*patetikusán*) Most ne szólj egy szót se. Állj ide, nem oda. Jó. És akkor...

Petri György: MOSOLY

Meg fogok halni. Nem is oly sokára.
S ez olyan könnyű szédülettel tölt el,
mint ifjúkoromban – kezdő dohányost –
az erkélyen reggelente leszívott
első néhány slukk. Ez azóta elmúlt,
persze, ahogyan elmúlt annyi minden.
Hovatovább...

Anna: Bálint...

Bálint: Hovatovább... hovatovább... Á, a franc essen bele...

(megcsókolja Annát)

Anna: Figyelj, mindegy különben, de én most meghalok, ne haragudj rám.

Bálint: Meghalsz csak úgy?

Anna: Szerintem kilyukadt a belem.

Bálint: Most? Miattam?

Anna: Lehet, hogy ott bent az előbb.

Bálint: Akkor már nem beszélgetnénk itt, te kis ökör.

Anna: Az mindegy. Vigyél haza.

*(Bence felveszi magára Csillát, és tesznek egy kört, Csilla Bence hátán mondja,
amíg lefektetik aludni)*

Kora őszi szél fúj, hajnali párák a kocsik fölött. Nagyon nehéz

lehetek.

Bálint: Á, hova gondolsz, édesem. Kinyúvadtál, annyira szeretsz engem. Csak ez van. Nyugodj bele.

Anna: Remeg a hasam, amikor odanyúlok. A köldökömtől pár centire, egy ideg vagy egy izom hajt valamit.

Bálint: Kicsit mintha nem lennél olyan könnyű mostanában... talán az az izom tehet róla, nem tudom... ebben határozottan lehet valami...nem gondolom, hogy bármi bajod lehetne, te maga vagy a megtestesült nő, mindenki engem nézett, amikor bekísértelek a terem közepére, ez a nőm, ez van faszikáim, csak csorgassátok a nyálatokat.

Anna: Ha mégis kilyukadtam, akkor az éjszaka folyamán meghalok, és lehet, hogy ez álmomban fog bekövetkezni, amitől a legjobban rettegek a világon. Nahát, édesanyád mennyi öblítőt tesz a mosáshoz, hogy lehet ennek a kispárnának még mindig ilyen jó szaga. Balaton és muskátli. Meg egy kis petrezselyem is van benne, talán a hajamból. Nem alhatok el. Ha álmomban távozom az élők sorából, honnan fogom tudni, hogy most mi van. Nem szabad kérdéseket feltennem, ide-oda ráng a kezem alatt valami. Jaj, anyám. Rángó bél. Mi van, ha van ilyen. Holnap felhívom apukám doktornőjét, az Icát, ő tíz év után kiszedte édesapám gyomrából a helikobaktert, és tudod Bálint, én az ilyen nőket nagyon szeretem.

(Csilla ezt már félálomban mondja, elalszik.)

MÁSODIK CSÁP

(Bence és Csilla egy hosszú sávban fekszenek, Bence masszírozza Csilla lábát, és közben Hermina körülrajzolja őket.)

Bálint: Jó, de miért nem szóltál?

Anna: Nem volt rá időm.

Bálint: Ne mondd már! Ez nem idő kérdése.

Anna: Akkor nem volt kedvem.

Bálint: A jobb lábadat is kérem. Add csak ide! Na, gyerünk, ne gyerekeskedj!

Anna: De akkor gyengébben csináld! Annyira rányomod mindig!

Bálint: Mert az az egészséges. Úgy jönnek ki a stresszcsomók.

Anna: Így az ujjad jön rajtam át.

Bálint: Végük van. Szétgyúrom az összeset. Na, milyen?

Anna: Egyszer biztosan nagyon jó lesz.

Bálint: És akkor most meséld el.

Anna: Unom, hogy folyton erről beszélünk. Nincs mit mondanom.

Bálint: De van. Lazíts.

Anna: Inkább fejezzük be!

Bálint: Azt a részt hagyhatjuk, hogy miért nem szóltál nekem. Tök fölöslegesen ott vártalak a híd lábánál, de ettől most tekintsünk el, ugorjunk oda, hogy ott vagy, és mit mondanak neked, kikkel találkozol, milyen a levegő, milyen színű a vizsgáló, mindent részletesen, ahogy szoktad!

Anna: De én nem akarom. Jó, elsétáltam a Rózsa utcai rendelőig, mert úgy éreztem.... de nem volt semmi.

Bálint: Hogy izzad a lábad! Ugyan már, szeretem, ne húzd el. Gondolom, megint kaptál zárójelentést? Megnézhetem?

Anna: Minek? Nincs rajta semmi. Doktor Ica befestette a haját például. Ebből arra következtetek, hogy lehet valakije.

Bálint: Biztosan van. Vért is vettek, gondolom.

Anna: Persze, de átlagos. Alig van néhány kereszt itt-ott.

Bálint: Annyi baj legyen! És a vérnyomásod?

Anna: Normális.

Bálint: Tovább! Volt ultrahang?

Anna: Igen, de nem mutatott semmi különöset. Volt egy hely, ahol mondtak valami kis eltérést, de hát az meg kinek nincs?

Bálint: Azért én megnézném.

Anna: Ott van valahol a táskámban, de most ne álljunk fel érte!

Bálint: Mit butáskodsz?

Anna: Semmit.

Bálint: Felidegesít, amikor ezt csinálod. Most miért nem beszélgethetünk róla?

Anna: Majd vacsi után átfutjuk együtt, és jól nem értünk belőle semmit! Oké?
Ráérünk.

Bálint: Idehozom.

Anna: Nem is tudom, hogy melyik táskámmal mentem el, várj, majd én megkeresem! Ott lesz valahol az előszobában.

Bálint: Maradj csak, most relaxálunk, te megkapod a talpmassázst, én meg utána a minden mást. Csak engedj el egy kicsit, jó? A kockásat vitted magaddal?

Anna: De Bálint, én ezt nem szeretném most. Inkább mesélek arról az ügyeletes orvosról, aki múltkor...tudod, akinél egyszer...Vagy az Icáról, haláli ez a nő...

(Bence feláll, keresni kezd) Ne csináld már! Mondtam, hogy megmutatom.

Bálint: Hol van a táskád?

Anna: Lehet, hogy lent hagytam a kocsiban, leugrom érte, és már itt is vagyok.

Bálint: Nálam vannak a kulcsok, felhozom.

Anna: Tényleg nem ér rá?

Bálint: Elég legyen ebből! Anna, ha én, ha veled...ha van valami, arról nekem tudnom kell. Arról én tudni fogok. Megértetted?

Anna: És ha nincs is miről tudni? A vizsgálatokban nincs eredmény.

Bálint: De szerintem van. Van, és te valamit nem akarsz nekem megmutatni, amihez nekem jogom van.

Anna: Igen, és milyen alapon?

Bálint: Azon az alapon, hogy...

Anna: Hogy?

Bálint: Viselkedjél már! Higgadj le!

Anna: De hát, ha egyszer mondom, hogy nincs semmi bajom? Csak nem tudom, hogy hova raktam azt a papírt! Ennyi. Tényleg csak ennyi, érted?! A lagzi óta nem is fájt úgy. Egyszer sem.

Bálint: Úgy megijesztesz néha.

Anna: Magamat is. Örökre haragudni fogsz rám emiatt?

Bálint: Nem, örökre azért nem.

Anna: Én csak azzal nem tudok mit kezdeni, ha valamit nem ismerek fel. Ha valami történik körülöttem, de nem értem az okát, ha nem tudom leírni, nem tudom elmesélni. A testem is ilyen. Ezeket a fájdalmakat őszintén szólva nem tudom elmesélni.

Bálint: Én csak nézem tétlenül, ahogy szenvedsz.

Anna: Vannak olyan napok, amikor üvegből vagyok.

Bálint: Törékeny vagy te az összes napon.

Anna: Nem úgy értem. Ez egy dal. Sokszor megy a fejemben. Félek, hogy túl erős a képzeletem.

Bálint: A fejedet is megvizsgálták?

Anna: Koponya ct. Hogyne.

Bálint: Láthatom?

Anna: A dossziéba raktam.

Bálint: És az hol van?

Anna: Nem emlékszem.

Bálint: Minek kell dugdosni a leleteket?

Anna: *(üvölt)* Ne kiabálj velem!

Bálint: *(suttog)* De kiabálok, mert az idegeimre mész. És élvezed.

Anna: Anyád élvezi.

Bálint: Anna, neked lehet, hogy tényleg komoly problémáid vannak.

Anna: Igen, nekem veled komoly problémáim vannak. *(hosszú csend)*

Szerintem semmi érdekes nincs a leleteimben. Átlagosak.

Bálint: Nálad sokkal okosabb emberek írtak le valamit. Ebből induljunk ki!

Anna: *(halkan)* Gonosz vagy.

Bálint: *(üvölt)* Én nem tudhatom, hogy neked tulajdonképpen mi bajod van, ugye? Erről van szó. Nincs is veled semmi gond, csak te vagy gonosz, mint a picca. Állandóan riogatsz az embert. Érdekelnek is engem a beleid, meg a vérképed! Hát hol nem szarom le, igaz? Leszarom, kisanyám. Velem nem játszadozhatsz! *(sírni kezd)* Most vagy összetartozunk, vagy nem. Gondold át!

Anna: Nem akarom.

Bálint: Hogy?

Anna: Nem akarom átgondolni.

Bálint: Így sokkal egyszerűbb. Persze.

Anna: Megint szakítunk?

Bálint: Ne kezd!

Anna: Komolyan kérdezem.

Bálint: Erre most mit mondjak? Amióta van ez a valami, mi hetente egyszer szakítunk.

Anna *(összegörnyed, a hasára szorítja a kezét):* Jaj, Istenem...

HARMADIK CSÁP

(Doktor Ica és Anna a vizsgálóban. Bence körberajzolja Csillát a harmadik csáp helyén, mint a hullákat a helyszínelésnél. Csilla mindig valamilyen nyakatekert pózt vesz fel, és ez egyre csak fokozódik. Nyög, visszakérdez, hogy így jó-e, stb.)

Doktor Ica: Na, kiscica. Most akkor kéne egy kicsit jobbra... Nagyon jó, ha kérhetem emelje meg a fertályát, nagyszerű, igen, még mindig nem az igazi, most egy kicsit lejjebb, egy kicsit feljebb, átlósan is tudjuk, igaz...? Igen, igen, itt a kórelőzményben azt írtuk pár hónapja, hogy volt magának már valami belsőleges szorongása.

Anna: Nem nagyon hallom, doktornő, elnézést.

Doktor Ica: Hogy szorongó természet...

Anna: Szorongás? *(felkacag)* Nem ismerjük egymást. Szorulásos vagyok inkább, néha meg csak úgy... Alkalmanként úgy érzem, hogy megakadtam nagyon, úgy szó szerint, és hogy egy ponton szúr az oldalam.

Doktor Ica: Ha egy kicsit feljebb tudna csúszni, én meg beljebb tudnék nyúlni, akkor rátapinthatnék a lényegre.

Anna: Szerintem arra már rá tetszett tapintani az elején.

Doktor Ica: Megtöretésekre gyanakszom.

Anna: Úristen.

Doktor Ica: Ne aggódjon. Lehet, hogy lelkiek.

Anna: Te Atya Úr Isten.

Doktor Ica: Az éles kanyargások sincsenek kizárva.

Anna: Testi? Testi kanyargások? Mindig is sejtettem.

Doktor Ica: Nem kizárt, hogy a könyökömet is kell majd használnom.

Anna: A könyökét? Olyan mély problémáim vannak? Ica néni, mondja meg őszintén. Súlyos a helyzetem?

Doktor Ica: Nem kell beszarni, kiscica.

Anna: Hát ha kell, ha nem...

Doktor Ica: Úgy döntöttem, hogy ehhez kéjgázt fogok alkalmazni.

Anna: Be kell vallanom, hogy én még soha semmit ezelőtt, talán egy kis füvet, ha kínáltak, de hát én nem tudom, Doktor Ica, Doktor Ica néni, én nem úgy készültem erre most fel, lelki értelemben.

Doktor Ica: Letolja szépen azt, ami maradt magán, itt van ez a kis rövid nadrágocska, lukkal a hátulján, felveszi, magzatpózba helyezkedik, és mi pedig megkezdjük a behatolást. Jól van?

Anna: Nem is tudom, nem igazán van jól...

Doktor Ica: Akkor most számoljon el tízig, és közben vegyen nagy levegőket.

Anna: Igenis. Egy, kettő, három....

(Bence elkezdi énekelni a háttérben a Last Christmast bevezetőjét)

Last Christmas, I gave you my heart
But the very next day you gave it away
This year, to save me from tears
I'll give it to someone special

Last Christmas, I gave you my heart
But the very next day you gave it away
This year, to save me from tears
I'll give it to someone special

(eközben)

Anna: Egy szöveget nézek a hófehér csempék között. Fekete pont, nincs rá felakasztva semmi. Meleg van, és fröcskölök a végbelemet vízszaggal, hátha majd megijed ettől, és olyan alakzatba rendeződik, amelyen könnyebben

keresztültozható a kamerás, hideg cső. A szög elindul a falban, és távolodik. Jobb oldalamon egy vörös karácsonyfa-égősor, balomon a belem kivetítve. Egy nagy alagutat nézek, rózsaszín a fala, szépen lehet benne menni a semmibe. Amikor meghalok, tudom most már, hogy mi lesz. Pontosan ez lesz akkor is. Csak én leszek jelen, és önmagam. Valószínűnek tartom, hogy akkor is hosszan fogok lamentálni a meghalásom minden egyes pillanatán. A szög... szöged.....küzdelem...közeledem... hangok... jaj, Istenem, még nem vettem senkinek sem ajándékot...

Doktor Ica: Annácska...

Anna: Igen?

Doktor Ica: Ez most nem sikerült...

Anna: Nem?

Doktor Ica: A kolonoszkópiás vizsgálatok során néha előfordul, hogy nem jutunk túl messzire az első kanyartól...

Anna: Messzire?

Doktor Ica: Igen, hát most az első kanyarig se sikerült nagyon, mert hát...

Anna: Igen?

Doktor Ica: Mert hát a megtöretések.

Anna: Az anyjukba. A megtöretések.

Doktor Ica: Bizony, hát vannak ilyen fajták.

Anna: Ezek, hogy is mondjam, ilyen lokális törésvonalak, amik bennem törtek el?

Doktor Ica: Kiderülhet. A maga bélrendszerével kapcsolatban egy-két dolgot nem árt tisztázni még.

Anna: Igen, hát gondolom, persze. Mondjuk a lelkem se kutya.

Doktor Ica: Kint kell majd várakozni.

Anna: A sorsomról meg ne is beszéljünk. Meglehetősen kiábrándító.

Doktor Ica: Most kikísérik a váróba, még egy ideig kába lesz, a fiatalembernek pedig mondja meg, kérem, hogy jöjjön be.

Anna: Mert mégis csak van ebben valami, nem? Talán ezt ide kéne vennünk, ehhez az ügghöz tartozik hozzá.

Doktor Ica: Jó, meghallgatom. Pontosan mire céloz, Annácska?

Anna: Arra, hogy ha valaki rossz úton jár, akkor megfájdul a lába, ha valaki nem tud megemészteni valamit, akkor meg megfájdul a hasa. Nekem meg a belembe mehetett bele valami feldolgozhatatlanság... Mit gondol erről, Ica néni?

Doktor Ica: A doktornő is elég, és hát vitathatatlan, hogy a test és a lélek között mindenféle irányban feltételezhetőek összefüggések.

Anna: Én abszolút feltételezem őket.

Doktor Ica: A jelenlegi helyzetben endoszkóppal nem tudtam átvizsgálni az egész vastagbélét, annyit azonban elmondhatok, hogy kézzel éreztem a külső-belső aranyerét. Jelentős méretűnek tartom, úgyhogy kenegesse Annácskám a lukát, meg kúpozgassa szépen.

Anna: És a lelkemmel?

Doktor Ica: Ép testben ép lélek. Rendben vagyunk most már?

Anna: Nem is tudom, nem igazán, mert hát ez helyesen úgy van, hogy:

"Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano, azaz:

Imádkozzunk azért, hogy ép lélek legyen ép testben." A római költő szatíráját folyton lerövidítik. Antikvitás irodalma, második szemeszter. Azt állítják tehát, hogy imádkozni kell.

Doktor Ica: Értem. Na, ha már ilyen szépen magunkhoz tértünk, azt javaslom, hogy fáradjon ki, és küldje be a hozzátartozóját.

Anna: Azonnal, tényleg, utolsó kérdés: ön csak biológiai síkon mozgó gyógyítónak tartja magát? Mert apa helikobakterét magán kívül senki sem tudta kivarázsolni.

Doktor Ica: Engem az élet érdekel. Azért vagyok itt. A maga életéért is.

Anna: Egész idáig én rettegettem az orvosoktól. Nem mertem kérdezni semmit.

Doktor Ica: Milyen jó, hogy most már nem retten meg semmitől.

Anna: Az első frász akkor tört ki rajtam, amikor...

Doktor Ica: Annácska, kérem, menjen már ki a váróba egy kis időre. Segítsek?

Anna: Nem, nem, köszönöm, talán egyedül is megy.

Bálint: Szia. Szia, Ica.

Doktor Ica: Nem tudom, hogy mit mondjak.

Bálint: Ez érthető.

Doktor Ica: Nem voltam biztos benne, hogy te ülsz kint...

Bálint: Sajnos én.

Doktor Ica: Te.

Bálint: Nem tudtam.

Doktor Ica: Mit? Hogy ide fogod hozni nekem a barátnődet?

Bálint: Azt tudtam, hogy ide jövünk, csak...

Doktor Ica: Volt már a rendelésemen egyszer-kétszer, és te, és te annyit nem mondtál, annyiról nem szóltál...

Bálint: Ezt máskor beszéljük meg.

Doktor Ica: Természetesen.

Bálint: Kérlek.

Doktor Ica: Mit vártál tőlem, Bálint?

Bálint: Hogy segítesz rajta.

Doktor Ica: De olcsó.

Bálint: A leleteket szeretném elkérni.

Doktor Ica: Annácska is el tudja vinni. Az esetet természetesen leadom a kollégámnak. És mi többet nem találkozunk egymással. Se itt, se máshol.

Bálint: Ica.

Doktor Ica: Ha még egyszer megpróbálsz...

Bálint: Ne aggódj emiatt.

Doktor Ica: Ennyi?

Bálint: Ica, ne csináld már, kérlek, Anna annyira gyenge, és mindjárt magához tér odakint.

Doktor Ica: Térjen. Épp itt az ideje.

Bálint: Mire célszol?

Doktor Ica: Én ugyan semmire, csak megteszem, és kész.

Bálint: Elfogy a türelmem.

Doktor Ica: De nagy fiú lettél hirtelen.

Bálint: Icuska, meg ne próbáld!

Doktor Ica: Miért ne? Engem te olyasminek teszel itt ki...

Bálint: Szegény Annát is kiteszem.

Doktor Ica: Takarodj a rendelőmből! Takarodjatok mind a ketten!

Bálint: Csak annyit mondj meg nekem, hogy mi a baja, és már itt sem vagyunk.

Doktor Ica: Semmi.

Bálint: Ne gyerekeskedj.

Doktor Ica: A zárójelentést a nővérke majd kiviszi.

Bálint: Rendben.

Doktor Ica: Rendben.

(hosszú ideig csak állnak némán egymással szemben.)

Bálint: Tudod, hogy min mentünk keresztül az utóbbi pár hónapban?

Annának megfájdult a hasa, az oldala, vagyis tudod, ott, ahol mutogatja.

És minket hova küldtek először? Na? Icuskám, szerinted hova? A

tüdőgondozóba! És akkor hagyjam el? Amikor fáj a hasa, és a tüdejét röntgenezik? Ott feküdt egy hétig hasfájással. Elhiszed ezt? Utána minden egyes lyukon, ami a testén van, benéztek. Hónapokig, a fülén, az orrán, a torkán, utána jött a húgyhólyag-tükrözése, a nőgyógyászati vizsgálatok sora, néha ott kellett lennem vele a sürgősségin, a gyomrát kutatták folyton, és legvégül, legeslegvégül végre..... hát, te belenéztél a fenekébe.

Doktor Ica: Abba bele.

Anna: Elnézést doktornő, azt hiszem, hogy most már minden rendben, kezdek magamhoz térni.

Doktor Ica: Foglaljon helyet. A leleteket ki fogjuk adni, szükségünk lesz majd egy virtuális vizsgálatra, ezt beszéltem meg éppen a barátjával.

Anna: Értem.

(Ica gépel, nem néz senkire, maga elé mondja.)

Doktor Ica: Státusz: 172 cm, 71 kg, jól fejlett női beteg, ritmusos, tiszta szívhangok, sejtes légzés, has a mellkas szintjében, betapintható, máj elérhető, lép nem tap, vesetájak nem érzékenyek, enyhe epigastriális nyomásérzékenységet jelez. RDV: nodi haem int. A szükséges előkészítést megbeszéltük.

Bálint: Nem, még nem beszéltünk meg mindent.

Doktor Ica: A szokásos módon kell erre felkészülni, ahogy említettem.

Anna: Rossz lesz?

Doktor Ica: Szükségszerűen. Annácska, írunk fel egy belsőleges oldatot, az a neve, hogy Citrafleet, vastagbél-tükrözéshez ezt szoktuk használni, előre szólok is róla, hogy...

Anna: Ne tervezek hosszabb kimenőket otthonról.

Doktor Ica: Pontosan.

Anna: Túlélem, Ica néni?

Doktor Ica: A doktornő is megteszi, ezt már tisztáztuk, nem vagyok még annyira öreg, aki pedig rákos, az nem így néz ki, mint maga, ha erre gondolt. Azok az emberek általában sokkal vékonyabbak. Természetesen nem mondhatok semmi biztosat, amíg nem látom az eredményeket. A szorongásairól pedig azt gondolom, hogy...

Anna: Azokat el kellene engednem.

Doktor Ica: Igen, azt az egyet el kellene engednie.

Bálint: Rengeteget tett értünk. Köszönjük szépen.

Anna: Mikor kell visszajönnöm Önhöz?

Doktor Ica: Hozzám már nem tud.

Anna: Nem értem.

Bálint: Köszönjük doktornő, még jelentkezünk.

Anna: Bálint, várj már! Nem értem, doktornő, hová kell majd akkor mennem?

Bálint: A papírokon olvashatjuk, gondolom.

Doktor Ica: A Ct vizsgálat helyszíne a velünk szemben lévő kórházban van, oda át kell majd sétálni, Annácska. De amint már mondtam....

Anna: Elnézést, úgy értettem, hogy mi már utána nem találkozunk.

Bálint: Félreértetted kicsim.

Anna: Az lehet. Igen, mintha, nem is tudom, mintha... lenne valami a fejemmel.

Itt is megy valami rádió? Szédülök.

Doktor Ica: Nyugtatót írjunk?

Bálint: Valami enyhét.

Anna: Én akarok erre válaszolni.

Bálint: Nincs semmi baj.

Anna: Nem válaszolhatok?

Bálint: Csak segíteni akartam.

Anna: Nem kértelek rá.

Bálint: Látja, Doktornő? Ez van velünk hónapok óta.

Doktor Ica: Anna, szeretne valamilyen segítséget kapni? Pszichológushoz is írhatok beutalót.

Anna: Meg ne szólalj!

Bálint: Akkor válaszolj!

Anna: Ne parancsolgass!

Doktor Ica: A többit most már otthon kell tisztázniuk. Megírom a beutalóját?

Anna: Igen. Talán. Egyszer. Egyszer később. *(sírva fakad)*

Doktor Ica: Ugyan már, hát erre most itt nincs idő és lehetőség. Ez egy egyszerű belgyógyászati szakrendelés, világos? Itt haladni kell. Ismerjük már egymást, de másoknak is be kell férniük. Nem lehet itt most összetörni, és

egyébként is, mi nem a páciensünk lelkével, meg a betegségének lelki okaival foglalkozunk, ahogy mondtam, ez egy normális szakrendelő.

Anna: Bocsánat.

Doktor Ica: Kifelé nézzék meg kérem, hogy hányan vannak még.

Anna: Senki.

Doktor Ica: Köszönöm.

Bálint: Minden jót.

NEGYEDIK CSÁP:

Bálint: Megittad az összeset?

Anna: Kétszer kell. Az elsőt meg.

Bálint: És milyen?

Anna: Pazar.

Bálint: Addig bekapcsolom a tv-t, jó? Mi legyen? Foci vagy főzőműsor?

Anna: Főző. Három napja nem ettem.

Bálint: Ide is fekszem melléd, ha akarod.

Anna: Bálint, mi már ebédeltünk?

Bálint: Természetesen, hölgyem. Mondhatom?

Anna: Igen, de olyan jó részletesen. Milyen volt az állaga, az íze, az illata...

Bálint: Nahát kedvesem, az előételnél elmondtam, hogy te vagy a legszebb nő a világon. Egészséges, jó húsban lévő, fiatal és üde, de hát ettől te nem laktál jól, ugyebár, tehát mondjuk... kéksajttal töltött körtét ettünk baconbe csavarva.

Anna: Csodálatos! Ízlett mindkettőnknek.

Bálint: Úgy van. Jól beszélsz, kis asszonykám. Megnyaltuk az ujjainkat, én kifejezetten a tieidet.

Anna: Egyszerre volt roppanós és lágy, omlós, édes és sós... a második fogás következett, ami..

Bálint: Ami legyen mondjuk egyszerű, mezei töltött káposzta.

Anna: Legyen! Megettem legalább három tölteléket.

Bálint: Szeltünk mindegyikhez külön egy-egy szelet félbarna cipót.

Anna: Tejfölt is kanalztunk hozzá.

Bálint: Mit kanalztuk? Lapátoltuk be a pofánkba!

Anna: Úgy van. És desszertet is akartunk.

Bálint: Akartunk. Mondjuk oroszkrém tortát. Én kipiszkáltam belőle a mazsolákat, és mindet neked adtam, a többit pedig... hát a többit is.

Anna: Egyikünk sem ment be az egyetemre, csak faltunk, faltunk életre-halálra, igaz?

Bálint: Igen, de főleg életre.

Anna: Legyen!

(Összebújnak, csókolóznak, amikor Anna tüsszent.)

Anna: Jaj, te jó Isten...ne haragudj...

Bálint: Ugyan, semmi gond.

Anna: Mindjárt elájulok.

Bálint: Semmi baj édesem, ez csak egy kis lé...

(Csilla mondja be, itt most teljesen egyedül van, ül és kifelé mesél.)

Anna: Szegedi Tudományegyetem Szent-Györgyi Albert Klinikai Központ I. Belgyógyászati Klinika. A CT colonographiára kapott előjegyzésemmel ülök az úrközpontban, mintha nyugaton... Vakítóan fehér falak, tiszta és nyugodt nővérek, a mosdóban kellemes dallamok ellazuláshoz, ki tudja mire jó gombok a falakon, szóval az egész csodálatos és szokatlan. Csongrád-Csanád megye nem a pokol kilencedik bugyra, ahogy azt a vidékről szokott volt kifejtteni. Aztán szólítanak, és egy nálam fiatalabb srác megkér, hogy a melltartómat is, ha lennék szíves, és nyújtja hozzá a jól ismert hátul-lyukas alsót. Még mindig reménykedem abban, hogy ezt csak a megszokás kedvéért..., hogy oda most nem fognak, hát oda most nem lehet... Ő lassan tűt tol a karomba, várunk egy kicsit, a fiú zavartan pislog a hideg acéltól megkeményedő mellbimbóimra, és megkér, hogy feküdjek fel a mellette lévő asztalra, forduljak magzatpózba, hogy végre behelyezhesse nekem. Itt még dadogok valamit arról, hogy a latin eredetű virtuális kifejezés magyarul eredetileg azt jelenti, hogy valami látszólagos, azaz nem valódi, kézzel nem fogható, nem tényleges, és hát ez egy virtuális tükrözés, ugyebár, ám a fiú, mint aki nem hagyja, hogy holmi etimológiai fejtegetések őt bármiféleképpen is kizökkentsék, fürge mozdulattal feldugja a csövet, becslésem

szerint körülbelül 20 cm-es eszközhosszig, hogy végre felpumpálhassa levegővel, amit fel kell. Háttal fekszem neki, és szépen lassan, a befelé nyomuló légáramlatoktól a szürkeállományomig megfeszülök. A kintől, alig hallom, amikor megkér rá, hogy hát ha volnék olyan szíves a hátamra gördülni úgy, hogy a szél ne tudjon belőlem, és itt egy kis szünetet tart, kiszökni. Szorítsak szépen rá a csőre, már úgy ánuszilag. Szorítok. És ez a rohadt műfing meg természetesen távozik, amerre lát. Kontrasztanyagot kapok. Égő érzés a füleimben. Úgy érzem, a hatalmasra dagasztott hasam alatt tócsa keletkezik, szerintem bepisiltem. Nyugodjak meg, kiabálja, ezt mind csak az agyam hiteti el velem, indítja a gépet. És akkor fel, le. Fel, le. Fel, le. Biztonságban vagyok a feszülésben. A tálca hideg, a kezem meleg, simogatom a hasamat. Mert én önmagammal vagyok, és nem lesz semmi baj. Nem lesz semmi baj. Nem lehet semmi baj. Hallod, Anna? Vigyázok rád.

A fiú kihúz belőlem mindent, és mintha ez is a szolgáltatás része volna, letörli a könnyeimet.

A klinikai adatok és a vizsgálat indikációja: A sigmán, flexura lienalis, flexura hepatica elongált. A colon transversum enyhe fokban ptoticus jellegű. A kontúrok megtartottak, a haustratio szabályos. A disztenzio végig teljes. A sigma- colon descendens határnak megfelelően az éles megtöretések után...

... egy kb. 31x25 mm nagyságú kontrasztanyagot halmozó képlet látható, mely jelentős nagyságú polypnak megfelelhet, de térfoglaló folyamat lehetősége sem zárható ki.

De térfoglaló folyamat lehetősége sem zárható ki....

Jelentős nagyságú...térfoglaló folyamat...

ÖTÖDIK CSÁP

(Bálint és Ica az ágyban, cigarettával, utána, hosszú csend. Bálint dúdol valamit.)

Bálint: Ismered?

Ica: Hogy?

Bálint: Ismered ezt?

Ica: Menj már.

Bálint: Elviszlek valahová.

Ica: Dehogyan viszel.

Bálint: Ha mondom. Csepelhez mit szólsz?

Ica: Semmit.

Bálint: Elmegyünk a Tropicariumba.

Ica: Nem akartunk mi randevúzni egymással eddig.

Bálint: Öltözz fel.

Ica: Ez az én területem, akkor öltözöm, amikor nekem tetszik.

Bálint: Semmi mást nem állítottam.

Ica: Azt hittem, hogy nem jössz többet.

Bálint: Én is.

Ica: És mi változott?

Bálint: Nem tudom, hogy meddig van nyitva ez a hely. Szóval...

Ica: Ennyit azért meg tudsz mondani.

Bálint: Ica, mi eddig nem kérdeztünk egymástól semmit. Igaz?

Ica: Eddig.

Bálint: Megtettük a másoknak ezt a szívességet.

Ica: Én is belefásulhatok.

Bálint: Akkor hagyjuk az egészet, ne menjünk sehová, ne csináljunk semmit, otthon is pontosan ugyanezt kapom, mert ki tudja, hol van a legközelebbi wc, ugye, úgyhogy akkor talán ki se kéne onnan mozdulnom.

Ica: Igazságtalan vagy.

Bálint: Te meg kezdesz valami nem is tudom mire hasonlítani.

Ica: Jó, akkor menjünk el. Enni kérsz előtte?

Bálint: A cápás állatkert. Így hirdetik magukat. Ott kéne már lennünk.

Ica: Benézek a hűtőbe, hogy mi van.

Bálint: Látni szeretnék valami egzotikusot.

Ica: Ha jól emlékszem, maradt még tegnapról egy kis baconbe csavart körte, meg némi töltött káposzta.

Bálint: Hogy micsoda?

Ica: Hozzak neked? Ebédeljünk az ágyban?

Bálint: Nekem most mennem kell. Azonnal el kell mennem.

Ica: Mi bajod van? Úgy tudom, hogy Csepelen van Európa egyik legnagyobb akváriuma. A gyerekeimmel réges régen egyszer jártunk ott, azt mondták, hogy a doktorhalak unalmasak. Úgy nevettem, mert engem néztek közben.

Bálint: Mentem. Szerintem nem jövök vissza.

Ica: Tessék?

Bálint: Hallottad.

Ica: Bepánikoltál?

Bálint: Ica, én hozzád soha többet nem jövök el.

Ica: Csak tudnám, hogy ez most mitől más, mint amit elő szoktál adni.

Bálint: Attól, hogy én már ebédeltem.

HATODIK CSÁP

Bálint: De ez még nem azt jelenti. Figyelj, kicsim, minden eredményed rendben volt eddig, igaz? Mindent lehetett szépen nyomkövetni. Hát láttuk. Nincs semmi bajod, megmondták.

Anna: Meg. Ica néni úgy megmondta...

Bálint: Ezt ki fogják venni gyorsan, és elfelejtjük az egészet egy életre.

Anna: Te lehet.

Bálint: Legyél már egy kicsit közreműködőbb.

Anna: Mihez?

Bálint: Ez a baj veled.

Anna: Ne. Ezt most ne.

Bálint: Nem hagyod magad.

Anna: Tudod Bálint, én mondhatnám, hogy nem hagyom, csak az van, hogy én eddig mindent hagytam. Érted? Mert egy nagyágyú voltál a szememben. Aki ismeri a Baka Pistát, meg a Petrit, meg jó jegyei vannak filmtöriből, fejből idéz bárkit, aki számít. Te voltál a srác, aki jobb, mint bárki. Aki jobb, mint én. Amikor bajom lett, hagytam, hogy kinevessenek mások, hogy hipochondernek nevezzenek, hogy pszichés szarásnak nevezzék a kínomat. Most meg fogalmam sincs, hogy mit olvasok azon a lapon, de azt értem, hogy 31x25. Ennyit értek. 31x25 mm. Az akkora, mint egy galambtojás. Az Bálintom, mondhatni, hogy valami. Valami, amiről nem hitted el te sem, hogy létezik.

Bálint: Nem teljesen.

Anna: Igen. Nem teljesen. Pedig bazi nagy.

Bálint: Nem egy bazi. Én ezt leszögezem, hogy nem egy bazi.

Anna: Ott van valami, amit én nem tudok felfejteni, érted?... Ez egy polyp... de hogy lehet ott? Egy galambnyi polyp.

Bálint: Tojásnyi.

Anna: Nem veszünk össze.

Bálint: Én rákeresek. Azt írják, hogy ezeknek általában nyolc karjuk van, karonként 280 tapadókorong, blablabla, és hogy mocskosul jól álcázzák magukat, meg hogy a réztartalmú kék vérüket három szív pumpálja körbe a testükben, de egyiknek sem nagy a teljesítőképessége. Kb. ilyeneket. Mimikri. Ez itt a kulcsszó. Felveszik más élőlények formáját. Figyelj, szerintem ez nem is annyira vészes.

Anna: Hol olvasod te ezt?

Bálint: Jaj, rossz oldal van megnyitva. Ne haragudj. Ideges vagyok.

Anna: Bálint, te olyan hülye vagy. Hát ez valami kinövés, ez egy daganat...

Bálint: Ez nem daganat. És ha az, akkor is mimikridaganat.

Anna: Micsoda?

Bálint: Nem hallottál még róla?

Anna: Ne hülyéskedj már, ez komoly dolog. Lehet, hogy rákdaganat.

Bálint: Nem. Ez nem az.

Anna: De.

Bálint: NEM. Azt mondtam, hogy nem. Megértetted? Nem. Nem azt írták oda.

Nem engedem.

Anna: Na.

Bálint: El kell mondanom neked valamit.

Anna: Nem kell.

Bálint: De igen.

Anna: Nem, azt mondtam, hogy nem. Megértetted? Nem engedem.

Bálint: Mi? Most te ugyanazt mondtad, mint én.

(hosszú csend, egymásra nevetnek, és az egész közben nagyon rossz.)

Anna: Ha megint a szakítós rész jön, én inkább most azonnal felfordulok.

Bálint: El kell mondanom valamit.

Anna: Dehogyan kell.

Bálint: Anna, én... én már egy ideje...

Anna: Nekem is van valami.

Bálint: Mi?

Anna: Amiről csak mostanában gondolom azt, hogy talán, ha kimondom... csináljuk egyszerre...

Bálint: Tudnod kell...

Anna: Mondjuk ki, és akkor nem az történik, hogy a másoknak csak reagálni van lehetősége... hanem egyszerre fogjuk emészteni a hallottakat.

Bálint: Anna, én téged...

Anna: Nagyon szeretsz? Mert én is téged. Legyen kint. Háromra. Jó? Egy, kettő, három..

(egyszerre mondják)

Bálint: Van valakim.

Anna: Gyereket akarok.

(egyszerre) Mi???

Bálint: Tőlem?

Anna: Úgy tűnt. Azt hittem, hogy ez jön. Hogy ennek kell jönnie.

(hosszú csend)

Bálint: Szerintem hányni fogok.

Anna: Én is.

(hányanak)

Bálint: Várj, beleér a hajad.

(igazgatja, segítik egymást, hosszú csend)

Anna: És mióta tart?

Bálint: Egy ideje. És neked? Neked... mikor jutott eszedbe, hogy...?

Anna: Azt hittem, hogy akarom. Mert én ebből meg fogok gyógyulni. Tudtad?

Bálint: Persze, hogy meg fogsz.

Anna: Szereted őt?

Bálint: Nem.

Anna: Jobban szereted őt, mint engem?

Bálint: Nem.

Anna: Jobb az ágyban, mint én?

Bálint: Nem jobb.

Anna: Akkor?

(hosszú csend)

Bálint: Őt nem kellett megmentenem semmitől.

Anna: Látod, Bálint?

Bálint: Mit?

Anna: Ki kért rá, hogy te engem megmentes? Ki kényszerített rá? Kinek kellett?
Mert nekem nem.

Bálint: Most úgy beszélsz, mintha nem együtt csináltuk volna végig az egészet.

Anna: Rágondolni sem akarok, hogy hogyan is kezdődött, de most muszáj. Te engem megfojtasz, és megfojtottál, Bálint. Hajnalban csak nézlek, nem is tudom, mit várok, mi fog történni. Hogy tetszeni fogsz? Hogy azt fogom mondani magamban, igen, ő a gyerekeim apja? Hogy azt fogom érezni, ez az a férfi, akire én számíthatok?

Bálint: De hiszen így van. Ezért csináltam mindent.

Anna: Dehogyan is. Dehogyan is ezért. Bálint, te nekem nem vagy a társam. Hiszen te sem tudod, hogy mi mit is csinálunk voltaképpen egymással.

Bálint: De már eldöntöttem.

Anna: Mit? Hogy elég abból, hogy velem, vagy nem velem? Bálint nekem mikor fájdukt meg évekket ezelőtt a hasam? Megmondom. Amikor először köptél le. Akkor. Amikor leköpted az arcomat a lakodalom előtt. Emlékszel? És miért? Mert valakinek szivecskét küldtem egy privát beszélgetésben. Emlékszel?

Bálint: Azóta megváltoztam. Megváltoztak a dolgok.

Anna: Ugyan már. Bálint, te szeretőt kezdteél tartani.

Bálint: Nem bírtam a sok szart.

Anna: Elhiszem.

Bálint: Anna, én úgy sajnálom.

Anna: Nincs mit várnunk. Nincs mire várnom.

HETEDIK CSÁP

Doktor Ica: Készen áll a beavatkozásra?

Anna: Igen.

Doktor Ica: Számoljon vissza tíztől.

Anna: Tíz, kilenc, nyolc, hét, hat... Baka Pista a fák tetején. Kacsintanak a kacsák... Csókolom Baka Pista, szép, mint mindig énnem, a Petrit meg hol hagyta? Szurkoljanak, most minden kiderül. Aggályok, aggályok, csókoljatok. Csókoljatok, ameddig csak bírtok. Petri, gyere, nekem mondd, hogy: "Kettő már halott. Egy- nem, kettő elhagyott. Kettő halott, kettő elhagyott, egyet a játszi sors még meghagyott. Ha nevetek: előragyog, összezsugorodott, kopár ínyből egyszál laza fog." Halál, Te vársz rám, gyere ölemre. Isten, szerelmes Isten, ne harapj rá a nyelvedre. Szerelmes önmagam, ne hagyj el engem.

Doktor Ica: Ébresztő.

Anna: Öt.

Doktor Ica: Túl is vagyunk rajta. Ébredjen fel lassan.

Anna: Sikerült?

Doktor Ica: Igen. Negatív.

Anna: Nem harapta hát el.

Doktor Ica: Anna?

Anna: Negatív a mintavétel után?

Doktor Ica: Nem, teljesen negatív. Nem találtunk semmit. Felmentünk egészen a gyomorszájáig. Nem volt miből mintát vennünk.

Anna: És a galambtojás?

Doktor Ica: A térfoglaló folyamat a virtuális kolonoszkópián volt csak látható.

Anna: A polyp ezek szerint... visszahúzódott a mélybe?

Doktor Ica: Ez a fajta kinövés nem képes visszahúzódásra.

Anna: Akkor mi történt?

Doktor Ica: Az előzetes diagnózisunk klinikailag nem vált igazolhatóvá.

Anna: Hazamehetek?

Doktor Ica: Természetesen. Itt van az a fiatalember, aki az előző alkalommal is elkísérte?

Anna: Nincs.

Doktor Ica: Senki sem kísérte el?

Anna: Senki.

Doktor Ica: Nem lesz baja?

Anna: Nem, köszönöm. Most már nem lesz.

A NYOLCADIK CSÁPBAN

Anna feltépi a csáp szalagját és egyedül, felszabadultan táncol. Úszó mozdulatokat tesz, alámerülés veszi kezdetét, mint egy szabad polip, bejárja a kirajzolódott testet, mozog, megbújuk, kiszabadul, hangjáték, sötét.